

„Нѣма да бѣде?“ попита пакъ Тарасъ.

„Нѣма.“

„Не може и да се мисли за това нѣшто?“

„Не може и да се мисли.“

„Чакай ти, дяволски сине!“ рече си Булба на умѣтъ: „ти штеши да ме познаешъ кой съмъ!“ и положи си оште тогава да отвърне на войводата.

Той се сговори съ тогова съ оногова, начерпи ги сичкитѣ, и пиенитѣ казаки, нѣколко душѣ, се сипиха право на мегдана, дето стоѣхъ вързани на стълпъ литавритѣ¹⁾, които биехъ, кога да се събере рада²⁾; като не намѣрихъ тоеги, зехъ по едно дръво и хваняхъ да удрятъ въ тѣхъ. Най-напрѣдъ притече довбишъ³⁾, високъ човѣкъ съ едно око, но и съ него совсѣмъ заспаъ.

„Кой смѣе да бие литавритѣ?“ извика той.

„Млъчи! земи си тоегитѣ, па бий, кога ти казватъ!“ отговорихъ кметовѣтъ повеселѣе.

И той извади изъ джеба тоегитѣ, които бѣ зель съ себе си, зашното знаѣше, какъ ставахъ такива работи. Загърмѣхъ литавритѣ — и скоро на мегданѣтъ зехъ да се трупатъ, като мухи, черни купове заporожци. Сичкитѣ се събрахъ на колело, а отка ударихъ трети пѣтъ, появихъ се и кметовѣтъ: войводата съ патерица въ рѣката, знакъ на негово достоинство, судията съ печатѣтъ на войската, писарѣтъ съ мастилница и есаулѣтъ съ жезълъ. Войводата и кметовѣтъ си свалихъ гуглитѣ и поклонихъ се на вси странѣ на казацитѣ, а тѣ гордо стоѣхъ, подпрѣле рѣцѣ въ хлѣбоцитѣ си.

„За што е това събрание? што искате, панове?“ рече войводата. Псувни и викъ му не дадохъ да говори.

„Положи патерицата! положи, дяволски сине, патерицата сега е! не штемъ те веке!“ викахъ казаки изъ събрането. Нѣкой отъ трезнитѣ таборе искахъ, види се, да се опрѣтъ; но пуснахъ се и пиенитѣ и трезнитѣ да се биѣтъ. Дигна се викъ и глѣчъ насѣдѣ.

Войводата искаше нѣшто да каже, но, като знаѣше, че оная срѣдита, своеглавна ордия може да го положи на мѣсто, ако продума, кое-

1) Тазабасъ.

2) Сборъ, совѣтъ.

3) Който бие литавритѣ.